

Українська мелодія (скорочено)

Євген Гребінка

"Ні, мамо, не можна нелюба любить!
Нещасная доля із нелюбом жить.
Ох, тяжко, ох, важко з ним річ розмовляти!
Хай лучче я буду весь вік дівувати!"
"Хіба ж ти не бачиш, яка я стара?
Мені в домовину лягати пора.
Як очі закрию, що буде з тобою?
Останешся, доню, одна, сиротою!
А в світі якее життя сироті?
І горе, і нужду терпітимеш ти.
Я, дочку пустивши, мовляв, на поталу.
Стогнуть під землею, як горлиця, стану"
"О мамо, голубко, не плач, не ридай,
Готуй рушники і хустки вишивай.
Нехай за нелюбом я щастя утрачу;
Ти будеш весела, одна я заплачу!"
Ген там, на могилі, хрест Божий стоїть.
Під ним рано й вечір матуся квилить:
"О, Боже мій милий! що я наробила!
Дочку, як схотіла, із світа згубила!"

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Вірш Є. Гребінки "Українська мелодія" розробляє відомий народний мотив про те, що дівчина на прохання й умовляння бідної матері погоджується вийти заміж за нелюбого, але, напевне, багатого чоловіка. Вона вирішує терпіти заради щастя й спокою неньки, та не витримує, гине, а мати гірко жалкує, що згубила власну дитину.

Поезія пронизана сумним настроєм, написана за зразком народної пісні й сама покладена на музику, є відомим романсом.